

Rachel Ann Morgan zingt overdonderend mooi

muziek/recensie

Adventsconcert door de Leidse Cantorij o.l.v. Hans Brons. Met: Theo Visser (orgel) en Rachel Ann Morgan (mezzosopraan en harp). Gehoord: 18/12, Hooglandse Kerk, Leiden.

De juiste mengeling van bekend met onbekend, van gemakkelijk in het oor liggende stukken met werk dat zich niet een, twee, drie prijs geeft, van koorwerk met solistische bijdragen, dat is misschien wel de kunst. De Leidse Cantorij, onder leiding van Hans Brons, benaderde met het Adventsconcert de perfectie.

Hoog worden de verwachtingen al meteen als de heldere vrouwenstemmen van achter uit de kerk opklinken, met 'Come thou Redeemer of the earth'. De mannen voegen zich er voorzichtig bij, zo voorzichtig, dat de samensmelting van de stemmen tot een werkelijk sprookjesachtige transparantie leidt. Dat zet zich voort in het vlekkeloze 'Ave Maria' van Tomás Luis de Victoria. De eerste helft wordt sereen gezongen, maar bij de smeekbede 'bid voor ons, zondaars' komt er net dat beetje heftigheid in dat het lied nodig heeft om de luisteraar ook persoonlijk aan te spreken. Het 'Magnificat' van Charles Wood maakt minder indruk, dat is in zijn veelstijligheid minder helder en klinkt tegen het einde bijna hijgerig. Met de zelfopgelegde verplichting elk jaar een 'Magnificat' te zingen, maakt de Cantorij het zich niet altijd gemakkelijk. Maar ronduit prachtig is dan weer 'O nata lux' van Morten Lauridsen. Deze bede één te mogen worden met het licht geboren uit het licht, stroomt als uit een zuivere bron, zonder een spootje sen-

timentaliteit. Met lichte en beeldschone harmonieën, zonder één haakje of rafeltje, streeft de koorklank vloeiend naar omhoog. 'O magnum mysterium' van dezelfde componist is in zijn verstildheid wellicht nog gewaagder. Organist Theo Visser zet met een traag wiekend arpeggio een spoor voor het koor uit, waarna de Cantorij behoedzaam aan de mystieke tocht begint. De climax wordt eindeloos uitgesteld, maar de spanning blijft tot het uiterste behouden. Simpeler sereniteit vindt het koor in 'The Apple tree', waarin het als een vlinder zijn vleugels langzaam opent en weer sluit. De sopranen openen unisono hemelse sferen, die zich vleugsgewijs meedelen aan de donkerder stemmen, dan sluit het lied zich weer net zo behoedzaam als het begon. Daarnaast weet de Cantorij ook raad met lichter materiaal, met carols waarin sneeuw maar ternauwernood van een laagje poedersuiker te onderscheiden is of waarin Hans Brons en Rachel Ann Morgan ineens een klein operaatje opvoeren. De keuze voor Rachel Ann Morgan is sowieso een gelukkige, zij voegt een zeer persoonlijke noot toe aan het Adventsconcert. De twee liederen van Edmund Rubbra zingt ze indrukwekkend, maar ronduit verbijssterend is haar 'Corpus Christi Carol', een raadselachtig klaaglied van Benjamin Britten. Ze fluistert, een bijna onhoorbaar pianissimo, dat uitbot en groeit tot een pijnlijke klacht over een verloren geliefde. Streng en zonder concessies opgebouwd, met maximaal effect en overdonderend mooi.

Susanne Lammers